

LEGE nr. 24 din 17 decembrie 1971

Cetăteniei române

EMITENT • **MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 157 din 17 decembrie 1971**

Data intrării în vigoare 17-12-1971

Abrogat de Articolul 39, Capitolul VII din LEGEA nr. 21 din 1 martie 1991 la data 13-08-2010

Capitolul 1

Articolul 1

În Republica Socialistă România, stat suveran, independent și unitar, cetățenia română reprezintă expresia relațiilor social-economice, politice și juridice dintre persoanele fizice și statul socialist, constituind un atribut de onoare, de mare responsabilitate civică. Cetățenia română dovedește apartenența cetățeanului la statul socialist român.

Cetățenii români, continuind legătură statornică din generații în generații cu pământul strămoșesc, tradițiile sacre de luptă ale poporului român pentru apărarea ființei sale naționale, pentru neam, libertate și progres social, participa prin întreaga lor activitate la dezvoltarea și înflorirea patriei socialiste, la apărarea independenței, suveranității și integrității sale.

Articolul 2

Toți cetățenii patriei, membrii ai marii familii a României socialiste, întemeiată pe unitatea moral-politică a întregului popor, sînt cetățeni români, egali în drepturi și îndatoriri, fără nici o ingradire sau deosebire pe temeiul naționalității, rasei, sexului sau religiei, ori al modului de dobîndire a cetăteniei.

Cetățenii români se bucură de drepturi politice, economice și sociale, precum și de celelalte drepturi și libertăți consacrate de Constituție și legile țării. Statul asigură libertatea și demnitatea cetățenilor săi, afirmarea multilaterală a personalității lor; de asemenea, ocrotește pe cetățenii români care se afla vremelnic în afară frontierei țării sau domiciliază în străinătate.

Cetățenii români au îndatorirea să fie devotați patriei și s-o apere, la nevoie, chiar cu prețul vieții, să lupte pentru ridicarea prestigiului ei în lume, să-și pună întreaga lor energie și capacitate de muncă în slujba intereselor generale ale poporului, să contribuie la apărarea și creșterea avuției naționale, la întărirea și dezvoltarea orînduirii socialiste, să respecte normele de conviețuire socială, să nu divulge secretul de stat și să îndeplinească toate celelalte obligații prevăzute de Constituție și legile țării.

De asemenea, au îndatorirea să participe la acțiunile cetățenești de interes comun pentru înfrumusetarea, buna gospodărire și dezvoltare a localităților în care trăiesc și-și desfășoară activitatea.

Articolul 3

Stabilirea drepturilor și îndatoririlor cetățenilor români, a modurilor de dobîndire și de pierdere a cetăteniei române, constituie un atribut exclusiv al statului român.

În cazul în care un cetățean român este considerat de legea unui stat străin ca avînd cetățenia acelui stat, prevederile legii străine sînt fără efect față de dispozițiile legii române.

Articolul 4

Încheierea căsătoriei între un cetățean român și un străin nu produce nici un efect asupra cetăteniei soților.

Schimbarea cetăteniei unuia dintre soți nu produce nici un efect asupra cetăteniei române a celui alt soț.

Declararea nulității, anularea sau desfacerea căsătoriei nu produce nici un efect asupra cetăteniei soțului care a dobîndit cetățenia română în timpul căsătoriei.

Capitolul 2

Articolul 5

Ca expresie a legăturii dintre părinți și copii, a continuității neîntrerupte pe pământul strămoșesc a generațiilor care au luptat pentru împlinirea idealurilor de libertate socială și națională, cei născuți din părinți de cetățenie română pe teritoriul Republicii Socialiste România sînt cetățeni români.

Articolul 6

Este, de asemenea, cetățean român acela care:

- a)** s-a născut pe teritoriul statului român, chiar dacă numai unul dintre părinți este cetățean român;
- b)** s-a născut în străinătate și ambii părinți sau numai unul dintre ei are cetățenia română.

Copilul găsit pe teritoriul statului român este cetățean român dacă nici unul dintre părinți nu este cunoscut.

Articolul 7

Persoana care a pierdut cetățenia română o redobîndeste ca efect al repatrierii dacă, dorind să se integreze în societatea românească socialistă, a cerut și a obținut autorizație de repatriere.

Copilul minor al repatriatului dobîndește cetățenie română pe data redobîndirii acesteia de către părintele sau repatriat, în afară de cazul în care domiciliază în străinătate împreună cu celălalt părinte.

În vederea realizării unității familiei celui care se repatriaza, soțul cetățean străin sau fără cetățenie al persoanei care se repatriaza dobîndește cetățenie română dacă, odată cu cererea de repatriere a soțului sau, a declarat ca renunța la cetățenie străină și ca voiește să dobîndească cetățenia română.

Persoanele care dobîndesc cetățenia română în condițiile alineatelor 1 și 3 sînt obligate să depună jurămîntul prevăzut la articolul 13. Cetățenia română se dobîndește pe data depunerii jurămîntului.

Articolul 8

Cetățenia română se dobîndește de către copilul cetățean străin sau fără cetățenie, prin înfiere, dacă cel puțin unul dintre soții care înfiaza este cetățean român, sau, atunci cînd înfierea se face de o singură persoană, dacă aceasta este cetățean român, iar, în toate cazurile, înfiatul nu a împlinit încă vîrsta de 18 ani.

Articolul 9

În cazul declarării nulității sau anulării înfierii, copilul care nu a împlinit vîrsta de 18 ani este considerat că nu a fost niciodată cetățean român, dacă domiciliază în străinătate sau dacă părăsește țara pentru a domicilia în străinătate.

În cazul desfacerii înfierii, copilul care nu a împlinit vîrsta de 18 ani pierde cetățenia română, pe data cînd înfierea a fost desfăcută, dacă acesta domiciliază în străinătate sau dacă părăsește țara pentru a domicilia în străinătate.

Articolul 10

Consiliul de Stat poate acorda cetățenia română, la cerere, cetățeanului străin sau persoanei fără cetățenie care:

- a)** s-a născut și domiciliază la data cererii pe teritoriul României ori, deși nu s-a născut pe acest teritoriu, domiciliază pe teritoriul statului român de cel puțin 5 ani sau de cel puțin 3 ani în cazul în care este căsătorit cu un cetățean român. Pentru motive temeinice, aceste termene pot fi reduce;
- b)** dovedește prin comportarea și atitudinea sa fidelitate față de statul și poporul român, ca s-a integrat în viața economică și socială a țării, este gata să-și aducă contribuția la apărarea independenței și suveranității Republicii Socialiste România și este demn de a deveni cetățean român, asumîndu-și toate obligațiile ce decurg din aceasta calitate;
- c)** a împlinit vîrsta de 18 ani;
- d)** depune o muncă utilă pentru societate ori, dacă este în imposibilitate de a munci, are mijloace de existență asigurate;
- e)** renunța, printr-o declarație în forma autentică, la cetățenia străină, precum și - chiar dacă nu are nici o cetățenie - la orice angajament, obligație de fidelitate sau la vreun alt legamînt față de un stat străin; totodată în declarație va arata că a luat cunoștința de conținutul jurămîntului, angajîndu-se să depună, potrivit legii, în cazul în care i se va acorda cetățenia română.

Articolul 11

Consiliul de Stat poate acorda cetățenia română persoanei care a avut această cetățenie și care cere redobîndirea ei, cu păstrarea domiciliului în străinătate, dacă îndeplinește, în mod corespunzător, condițiile prevăzute la art. 10.

Articolul 12

Cel care solicită cetățenia română va arata, în cererea adresată Consiliului de Stat, că întrunește condițiile legale pentru acordarea cetățeniei, anexînd actele necesare spre a dovedi îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 10 lit. a, c, d și e.

Articolul 13

Persoana căreia i se acordă cetățenie română potrivit art. 10 depune jurămîntul de credință și loialitate față de Republica Socialistă România.

Jurămîntul are următorul conținut:

"Eu . . . jur ca voi fi devotat patriei socialiste, poporului român și conducerii de stat a Republicii Socialiste România. Jur ca voi respecta cu sfîntenie Constituția și legile țării și ca voi îndeplini cu cinste toate îndatoririle de cetățean, punînd întreaga mea capacitate de muncă în slujba întaririi și apărării orînduirii sociale și de stat a Republicii Socialiste România".

Articolul 14

Jurămîntul se depune în termen de 3 luni de la data primirii comunicării decretului prin care s-a acordat cetățenia română, la sediul consiliului popular județean sau al municipiului București pe raza căruia domiciliază cel ce depune jurămîntul.

Solemnitatea depunerii jurămîntului are loc în fața unui membru al Consiliului de Stat, a președintelui și secretarului comitetului executiv al consiliului popular respectiv.

Obligația de a depune jurământul de credință și loialitate revine și persoanei prevăzute la art. 11 dacă își va stabili domiciliul în țară; în acest caz, jurământul va fi depus în termen de 3 luni de la data stabilirii acestui domiciliu. Pentru motive temeinice, Consiliul de Stat poate prelungi termenul prevăzut în alineatele precedente, la cererea persoanei interesate.

Articolul 15

Cetățenia română se dobândește pe data depunerii jurământului; în cazul prevăzut de art. 11 cetățenia română se redobândește pe data decretului prin care a fost acordată.

Articolul 16

Copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani, născut din părinți cetățeni străini sau fără cetățenie, dobândește cetățenia română, dacă domiciliază în Republica Socialistă România împreună cu cel puțin unul dintre părinți, iar acesta dobândește cetățenia română.

Copilul dobândește cetățenia română, în condițiile alineatului precedent, pe aceeași dată cu părintele sau.

Articolul 17

Dovada cetățeniei române se face prin buletinul de identitate.

Cetățenia copilului până la vârsta de 14 ani se dovedește cu certificatul sau de naștere însoțit de buletinul de identitate al oricărui dintre părinți sau, în cazul în care copilul este înscris în buletinul de identitate al unuia dintre părinți, numai cu acest buletin.

Dacă dovada cetățeniei copilului până la vârsta de 14 ani nu se poate face în condițiile alineatului precedent, dovada se va putea face cu certificatul eliberat de organele de evidență a populației.

Dovada cetățeniei copiilor găsiți se face, până la vârsta de 14 ani, cu certificatul de naștere.

Articolul 18

Actul valabil de trecere a frontierei emis de autoritățile române face dovada, în străinătate ca titularul este cetățean român, afară de cazul în care acest act cuprinde o mențiune contrară.

În caz de nevoie, misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale Republicii Socialiste România eliberează dovezi de cetățenie pentru cetățenii români aflați în străinătate.

Capitolul 3

Articolul 19

Cel care, rupindu-se de țară, își încalcă îndatorirea de fidelitate față de patrie, tradează interesele poporului, acționează împotriva unității, suveranității și independenței statului sau săvârșește orice alte acte dușmănoase sau de natura a știrbi bunul renume al României devine nedemn de a purta înaltul titlu de cetățean român.

Ca urmare, Consiliul de Stat poate retrage cetățenia română aceluia care:

- a) aflându-se în străinătate, se face vinovat de fapte ostile față de Republica Socialistă România sau de natura a aduce stîrbire bunului ei renume;
- b) aflându-se în străinătate, se înrolează în forțele armate ale unui stat străin ori, fără autorizarea organelor competente ale Republicii Socialiste România ocupa o funcție publică în serviciul unui alt stat;
- c) pleacă din țară în mod clandestin sau fraudulos;
- d) a obținut cetățenia română în mod fraudulos;
- e) este considerat, prin efectul legii străine, ca a dobândit o cetățenie străină și nu a făcut, potrivit art. 22, cerere de aprobare a renunțării la cetățenia română sau, făcînd o asemenea cerere, ea nu i-a fost aprobată.

Articolul 20

Cetățenia română se pierde pe data decretului de retragere, în afară de cazul în care prin acel decret s-a stabilit o altă dată.

Articolul 21

Retragerea cetățeniei române nu produce nici un efect asupra cetățeniei soțului sau copiilor persoanei căreia i s-a retras cetățenia.

Articolul 22

În mod excepțional, pentru motive temeinice, Consiliul de Stat poate aproba renunțarea la cetățenia română cetățeanului român care a împlinit vârsta de 18 ani și care:

- a) se obliga, prin declarație autentică, sa nu savirseasca, după pierderea cetățeniei române, fapte de natura sa aducă atingere intereselor statului și poporului român;
- b) nu este invinuit sau inculpat într-o cauza penală ori nu are de executat o pedeapsă penală;
- c) nu are obligații patrimoniale față de stat sau față de persoane juridice ori fizice din țara sau, avînd asemenea obligații, le îndeplinește ori prezintă garanții corespunzătoare pentru îndeplinirea lor.

Cererea de aprobare a renunțării la cetățenia română se face individual, cu arătarea motivelor și dovezilor ce se invoca în sprijinul ei.

Prevederile art. 20 se aplică în mod corespunzător și în cazul aprobării renunțării la cetățenia română.

Articolul 23

Pierderea cetățeniei române prin aprobarea renunțării la cetățenie nu produce nici un efect asupra cetățeniei soțului sau copiilor.

Cu toate acestea, în cazul când ambii părinți obțin aprobarea renunțării la cetățenia română, iar copilul minor se afla împreună cu ei în străinătate ori părăsește împreună cu ei țara, copilul pierde cetățenia română odată cu părinții sau, dacă aceștia au pierdut cetățenia română la date diferite, pe ultima dintre aceste date. Copilul minor care, pentru a domicilia în străinătate, părăsește țara după ce ambii părinți au pierdut cetățenia română pierde cetățenia română pe data plecării sale din țara.

Dispozițiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător și în cazul în care numai unul dintre părinți este cunoscut sau în viață.

Articolul 24

Copilul minor cetățean român, înfiat de un cetățean străin pierde cetățenia română dacă infietorul solicita aceasta în mod expres și dacă infiatul este considerat, potrivit legii străine, ca a dobândit o cetățenie străină.

În cazul declarării nulității sau anulării înfierii, copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani este considerat că nu a pierdut niciodată cetățenia română, dacă domiciliază în țara sau dacă se reîntoarce pentru a domicilia în țara.

În cazul desfacerii înfierii, copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani redobîndeste cetățenia română pe data când înfierea a fost desfăcută, dacă domiciliază în țara sau dacă se reîntoarce pentru a domicilia în țara.

Articolul 25

În cazul prevăzut de art. 6 alin. 2, copilul găsit pierde cetățenia română dacă, mai înainte de a împlini vârsta de 18 ani, filiația sa a fost stabilită față de ambii părinți, iar aceștia sînt de cetățenie străină și dacă, potrivit legii naționale a acestora, copilul este considerat ca avînd aceeași cetățenie cu părinții sau cel puțin cetățenia unui dintre ei. În aceleași condiții, copilul pierde cetățenia română dacă filiația sa a fost stabilită numai față de un părinte cetățean străin, iar celălalt părinte a rămas necunoscut.

Cetățenia română se pierde, în condițiile alineatului precedent, pe data stabilirii filiației copilului.

Capitolul 4

Dispoziții finale și tranzitorii

Articolul 26

Sînt și rămîn cetățeni români toți cei care au dobîndit și păstrat această cetățenie potrivit legilor anterioare.

Articolul 27

În cazul prevăzut de [art. 2 lit. b al Decretului nr. 33 din 24 ianuarie 1952](#), dacă acordul părinților nu a intervenit pînă la data intrării în vigoare a prezentei legi, copiii sînt cetățeni români.

Articolul 28

Lucrările pregătitoare privind acordarea și pierderea cetățeniei române se întocmesc la Ministerul Afacerilor Interne. Cererile de dobîndire a cetățeniei române sau de aprobare a renunțării la această cetățenie se depun, în țara, la inspectoratele militiei județene sau al municipiului București, iar în străinătate, la misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale Republicii Socialiste România.

Comitetele executive ale consiliilor populare județene și al municipiului București vor trimite inspectoratelor militiei arătate în alineatul precedent dovezi cu privire la depunerea jurămîntului prevăzut la art. 13.

Eliberarea dovezilor de cetățenie potrivit art. 18 alin. 2 se va face în condițiile stabilite de Ministerul Afacerilor Externe și Ministerul Afacerilor Interne.

Articolul 29

Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Buletinul Oficial.

Cererile de dobîndire a cetățeniei române și cererile de aprobare a renunțării la cetățenia română introduse în temeiul [Decretului nr. 33 din 24 ianuarie 1952](#) și care nu au fost soluționate pînă la data intrării în vigoare a legii de față, se vor rezolva potrivit prevederilor prezentei legi.

Articolul 30

Pe data intrării în vigoare a legii de față, se abroga [Decretul nr. 33 din 24 ianuarie 1952](#), modificat prin Decretul nr. 296 din 9 august 1954, precum și orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi.
